

KVAILIŲ PASIEŠKOK KITUR

Valstybinės draudimo įstaigos (VDĮ) dominavimas draudimo rinkoje pirmaisiais metais po Nepriklausomybės atkūrimo sugundydavo įstaigos filialų darbuotojus ir jų agentus peržengti padorumo ribas skaičiuojant klientams draudimo įmokas. Per didelis draudikų gobšumas būdavo tik į naudą draudimo brokeriui – jis įgydavo naujų klientų.

Kartą mudu su „Finalo“ direktoriaus pavaduotoju Jurijumi Baliuliu užsukome pas mano instituto grupės draugą „Eva auto“ generalinį direktorių Stasį Brundzą. Aišku, mūsų vizito tikslas buvo ne pasimatyti su bendramoksliais, bet paagituoti jį apdrausti įmonės automobilius ir turtą. S. Brundzos nuomonė buvo labai kategoriška:

– Kai už draudimą reikia mokėti penktadalį automobilio vertės, draustis – nesąmonė. Vytaite, nepyk, bet aš tiesiai tau pasakysiu – kvailių gali pasieškoti kitur.

Puolėme direktoriui aiškinti, kad tokių didelių draudimo įmokų Lietuvoje nėra, čia kažkoks nesusipratimas. S. Brundza tylomis paėmė nuo lentynos bylą ir išėmė dokumentą. Tai buvo dar galiojantis VDĮ Sostinės filialo darbuotojos išrašytas automobilio draudimo polisas. Nors draudimo įmoka buvo aiškiai per didelė – 20,5 proc. naujo automobilio vertės, tačiau vagystės rizika buvo drausta tik 70 proc. (dar ir šiandien laikau to poliso kopiją kaip relikviją.)

Bandėme su Baliuliu šiai transporto priemonei, naudodami Valstybinės draudimo įstaigos metodiką, pritaikyti visus, kokie tik buvo įmanomi, įmokos didinimo koeficientus, bet apskaičiuoti draudimo įmokos dydžio, didesnio kaip 14,8 proc., nepavyko. S. Brundza, pamatęs mūsų skaičius ir pavartęs VDĮ automobilių draudimo metodikos segtuvą, ryžtingai apsisprendė:

– Nuo šios dienos, Vytaite, tik tu tvarkyk visus „Eva auto“ draudimo reikalus. Pamenu, ir institute tau neblogai sekėsi, taip pat ge-

rai prisimenu, kaip Kaune, kai dar su tėvais gyvenau Saulės gatvėje, mūsų namuose padėjai man su kursiniais darbais, kai iš Elektromechanikos fakulteto perėjau į Mechanikos fakulteto automobilininkų grupę.

Tiesa, aš pats geriau prisiminiau, kaip Stasio mama, tuometinė Vilniaus pedagoginio instituto docentė, rašė apie valgius knygą ir, paruošusi mišrainę pagal savo sugalvotą receptūrą, vaišindavo mane ir vis klausinėdavo, ar skanu. Po keleto sykių nusivylė mano degustatoriaus gebėjimais ir pareiškė, kad alkaniems studentams net ir šaltų bulvių mišrainė su šaukštu majonezo ir svogūno galvute – dieviškas valgis.